

« дѣлавате трудити ся за полъза Исторіа имѣ.
« Тыя помѣстятъ ваше имя въ число своихъ си
« благодѣтелей » и проч. (1)

Василій Априловъ.

Заедно съ послѣднее писъмо азъ получихъ на-
истина и благодарственна ода, сочинена въ Бу-
курещъ 1-го Януаріа тойзи 1837 годъ отъ е-
динъ Видински момакъ по имя Тома Пѣшаковъ.
Тѣй, както Г-нъ Пѣшаковъ началъ да пише не
на чуждый, а на свой языкъ, то той има право
да му ся даде мѣстенце въ Исторіа на матер-
ния имъ Писменность. Да не мысли нѣкой, че ту-
ка, както вика пословица, рѣк а рѣк ъ мое. Но тѣй,
както чувство благодарности, одушевлявало
Г. Пѣшакова при съставянье тоя оди, служи за
негова похвала, а не за моя; то и съ такава
точка зрѣнія азъ щѣхъ да самъ кривъ, ако бѣхъ
премълчалъ за него. Защото въ таъ ода нема
ни ласкательство, ни хвалюлюбіе; за това всичка-
та заслуга азъ обръщамъ на него, съгласно съ
мнѣніе на древные мѣдрецы че, честь не чествуемому
а чествующему (Non honorato, sed honorate honor est.)

= На това писъмо отвѣтихъ въ Октомвриъ 1837
годъ, въ кое изложихъ на вѣсо Исторіа пату-
ваньи ми, като описахъ колко затрудненія самъ